

ئەوھى گورگەكە بېنى

لەگەل كورته چىرۆكە كانى تر

نوسىنى:

ئاوا ئەحمەد حەبىب

نىگار كىشانى:

نەجمەدىن بېرى

هز دهکم ئەم کتیبه پیشکیش بهباوکم
بکم چونکه ئەو دايمهن "پرايم"ی منه و
منيش ههردهم "لیفی درای" ئەوم.

هزگای چاپ و بلاوکردنهوی

زنجیره‌ی روشنبیری

خاوه‌نی ئیجتیاز: شهوگهت شیخ به‌زدهن
سه‌رنوو‌سیار: به‌دران ئە‌حمده‌ شه‌بیب

...

ناوونیشان: هزگای چاپ و بلاوکردنهوی ناراس، شهقامی گولان، هه‌ولیر

ناوی کتیب: ئەوه‌ی گورگه‌که‌ بپنی

نووسپنی: ئاوا ب. ئە‌حمده‌ شه‌بیب

بلاوکراوه‌ی ناراس - ژماره ٨٤٩

وه‌رگێڕانی: له‌پارا‌هه‌مه‌د

پیدا‌چوونه‌وه‌ی: به‌دران ئە‌حمده‌ شه‌بیب

نێگار و ده‌زاین: نه‌جه‌مه‌دین بیری

چاپی به‌که‌م - هه‌ولیر

له‌ به‌رپه‌راپه‌ئێ‌پێ‌گه‌شتی کتیب‌خانه‌ گه‌شتیبه‌کان له‌ هه‌ولیر ژماره ٤ می‌سال ٢٠٠٩ی دراهه‌نی

لە بارەى دانەرەو

ناوم ئاوا بەدران ئەحمەد حەبیبە و تەمەنم ۱۰ سالانە. لە ریکەوتى ۶ى تەمووزى ۱۹۹۸ لە کوردستان لەدايک بووم. خوليام لەم دنيا بەرینهدا کتیبە. حەز دەکەم کتیب بخوینمەو و کتیب بنووسم، هەر لەبەرئەوئەشە کاتیک گەرە بووم دەموى تەواو وەک باوکم بيم بەنووسەریکی سەرکەوتوو. هەندیک لەو شتانەى حەزبان لى دەکەم بریتین لە: «دۆکتۆر کى»، کتیبى سەیر و سەمەرە، رەنگى مۆر و هەرەها کەباب. حەزم لە خویندەو و نووسینی چیرۆک و سەماکردن و و کارکردنە لەسەر کۆمپيوتهر. لە تەمەنى ۶ سالییەو دەستم کردەو بەنووسینی چیرۆک و یەکەم چیرۆکم لەبارەى ئەو ئاژەلانەو بوو کە ناچاربوون لە دەست ئاگرىکی گەرە هەلین. خۆشەویستتەین کتیبەکانم بریتین لە: «نەیینى پەيامە سەیرەکان» لە نووسینی ئینید بلایتۆن، «ئاکادیمیای مۆتەکە» لە نووسینی دین لۆرى و «ئاوریشمە شەکرینە» لە نووسینی جەکۆلین ویلسۆن و «خانوی تارمايیەکان» لە نووسینی ئان تیرنبوول .

پیم خۆشە لەم دەرفەتەدا سوپاسى باوکم بکەم بۆ چاپکردنى کتیبەکەم. هەرەها دەشمەوى سوپاسیکی گەرەى خوشکی گەرەم (نوا) بکەم کە لەم کتیبەدا زۆر یارمەتیی دام.

۴	_____	گەشتیک بۆ پۆمپى	۱
۸	_____	مالى تويت	۲
۱۰	_____	مەرجانى بزر	۳
۱۲	_____	ئۆتۆمۆبیلی تەناف	۴
۱۴	_____	شیریک لە ژوورى نووستنەکەمدايە	۵
۱۶	_____	ئەوێ گورگەکە بىنى	۶
۱۸	_____	دارستانەکانى جنۆکە	۷
۲۰	_____	داپیرۆچکە	۸

ناوەرەو

گەشتىڭ بۇ پۈمپىسى

(رۇزى) دوايىن كۈنە كىتپى خۇي لە رەفكەى كىتپەكانىەوۋە ھەلگرت. رۇژىكى ھەتاۋى بوو و رۇزى خەرىكى يارمەتيدانى باوكى بوو لەو وردە فرۆشپىيەى برىار بوو لە باخەكەى خۇياندا سازى بدن. رۇزى كچىكى ۱۰ سالانە، چاۋى سەۋزى شىنباۋە و پرچى درىژى خورمايىيە، لە خانوۋىكى سىپى گەۋرە لە لادى، لە نىزىك گۇلاۋىكى گەۋرە لەگەل دايبابى خۇيدا دەژى.

(دېيىزى) باشتىن ھاورپى رۇزى، گوتى «باشە، ئەمانە ھەندىك لە كۈنە لەيستۆكەكانى تۆن» و كارتۇنەكەى دايە دەستى رۇزى. كارتۇنەكە ژمارەيەكى كەم بووكەلەى باربى و بووكەلەيەكى پەرۋىن و لەيستۆكى ناواخن لۇكە و خانوۋىكى بووكەلانى تىدا بوو.

رۇزى كە بووكەلە پەرۋىنەكەى لە دەست بوو، گوتى «ھى ئەو كاتەت لە بىرە كە ئەم بووكەلەيەم ۋەرگرت؟ چاۋى شىن و پرچى زەرد بوو و جلىكى سوورى لەبەردا بوو». دىيىزى گوتى: «با بيانەينە دەرەۋە بۇ باخەكە».

لە باخەكە لە ژىر سىبەرى دار سىۋىكى جواندا مېزىكى شىن ھەبوو. پاش ئەۋەى كارتۇنەكانىان لەسەر مېزەكە دانا، بەپلىكانەكاندا بەرەۋە ھەۋرەبان (بەيتوونە)كە سەركەۋتن. لە كاتى سەركەۋتنيان بەپلەكاندا، پلىكانەكە جىرەى لىۋە ھات. دەرگاى ھەۋرەبانەكەيان كەردەۋە و دەستيان كەرد بەدانانى جلوبەرگە كۈنەكان لەناو كارتۇندا. باوكى رۇزى دەمىك بوو خەرىكى رىكخستنى ھەندىك نىگار و چوارچىۋە بوو. رۇزى گوتى: «باۋە خەرىكە ۋا كارتۇنمان نامىنى».

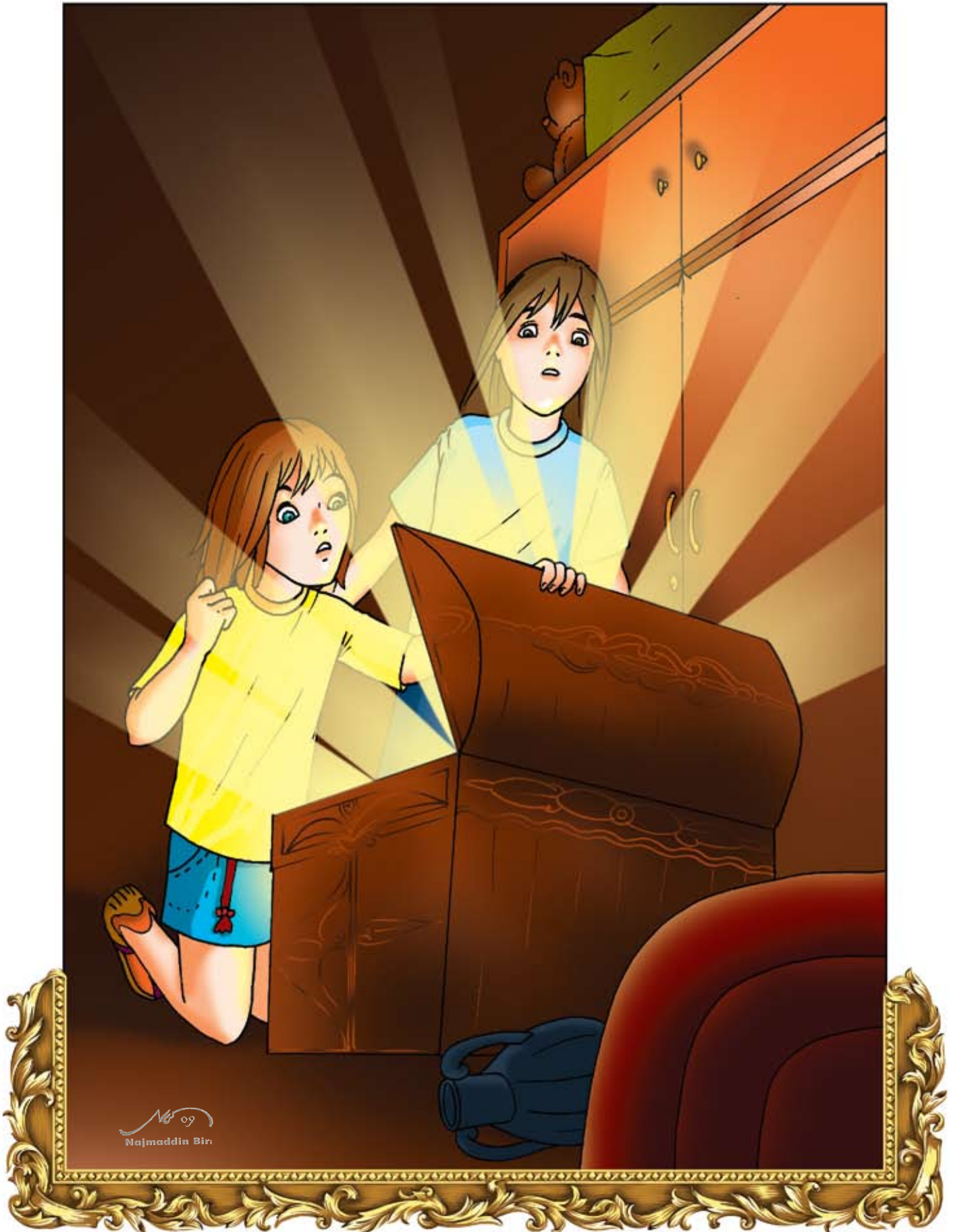
باوكى ۋەلامى دايەۋە: «باشە، كەۋاتە من دەچم لە مالى بەرپىز فىلپىسى دراوسى و خاتوونى ژنى ھەندىك كارتۇن دىنم».

تەق، دەرگا داخرا. رۇزى ھىشتاش دەيتوانى دەنگى ھەنگاۋەكانى باوكى بىيىستى كاتىك كە بەپلىكانە جىرەدارەكاندا دەچۋە خوارەۋە. تەۋاۋ پاش ئەۋە، رۇزى لە پىشتەۋەى ھەندىك گەمەى دارىن و قەنەفەيەكى كۈنى دادراۋەۋە، چاۋى بەرووناكىيەكى زەردى پرشنگدار كەۋت. رۇزى كە قەنەفە كۈنەكەى رادەكىشايەۋە، گوتى «دېيىزى ۋەرە يارمەتيم بدە».

سندوۋىكى گەۋرەبان دۆزىيەۋە. سندوۋقەكە قاۋەبى بوو و كلۆمى زىپىنى جوانى پىۋە بوو، بەلام زۇر زىر دەھاتە بەرچاۋ. كلىلىكى زەردى تۇزاۋى لەسەر سندوۋقەكە بوو. رۇزى دەستى بۇ كلىلەكە برد بەلام دىيىزى رۇزى ۋەستاند. دىيىزى ھاۋارى كەرد: «نەكەى، كى دەزانى چىي تىدايە».

رۇزى بەپەرۋشەۋە ھاۋارى كەرد: «دەبى بزائىن چىي تىدايە». رۇزى، كلىلەكەى، كە بەشىۋەيەكى سەرسورھىن گران بوو، ھەلگرت و كردييە ناو كۈنەكەيەۋە. بەكرتەيەك كلىلەكەى ھەلسووراند و ھەۋلى دا دەمەۋانە دارىنە گرانەكە ھەلداتەۋە. ھاۋارى كەرد «ئۆى، ئەمە گرانە». دواجار، رۇزى تۋانى دەمەۋانەكە ھەلداتەۋە، بەلام دەرکەۋت ناۋەۋەى سندوۋقەكە ھىچ شتىكى تىدا نەبوو.

رۇزى، كە برۋى خۇي بەرز كەردبوۋە تەماشاي دىيىزى كەرد «بىنىت، ئەۋە چ زىانىكى ھەبوو؟ پىم گوتى...» بەلام پىش ئەۋەى رستەكەى بەكۇتا بىنى، رووناكىيەكى زەردى ۋرشەدار دەرکەۋت، ۋرشەدارتر لە رووناكىيەكەى پىشوو. كچەكان ھاۋارىيان كەرد «ئاخ!» و پىش ئەۋەى بتۋانن ھىچ بكن، ۋەك گەسكىكى كارەبابى بۇ ناو سندوۋقەكە لووش دران. ئەۋان

ھەر زیاتر و زیاتر بەناو سەندوووقە کەدا دەچوونە خوارەوہ.
 لە دەوروپشتی خۆیاندا جگە لە رووناکییەکی پرشنگدار
 شتیکی تریان نەدەدی. لە چاوترووکانیکدا گێژەلوولە کە و
 رووناکییەکان نەمان، کچەکان بەربوونەوہ سەر زەویبەکی
 تۆزاوی و سەرسورھینی گەرم. خیرا لە زەویبە کە ھەستەنە
 سەر پێ تا تەماشای یەکتەر بکەن. ھەستیان کرد دوا
 ئەم ھەموو گێژەلوولە یە سەریان زۆر دەسووری. دییزی
 بەترسانەوہ، پرسى «تۆ باشی؟ رۆزی گوتى «من باشم،
 ئەدى تۆ؟». دییزی کە بۆ یەكەم جار سەیری دەوروپشتی
 خۆی دەکرد، گوتى «منیش باشم. ئەرى ئیمە لە کوپین؟». ھەردووکیان سەیری ئەملا و ئەولایان کرد، رەورەوہی
 گالیسکەکان بەسەر شەقامی بەردیندا دەخولانەوہ و
 دووکانەکان میوہ و سەوزەیان دەفرۆشتەوہ، بەزۆری
 خەلکە کە جلی رۆمانی و کراسی ئاودامانی دەلب و رۆبی
 رەنگاوەرەنگیان لەبەردا بوو و لەو ناوہ دەسوورانەوہ. لە
 ناکاوی دییزی چاوی بەچیاپە کەوت کە زۆر دوور نەبوو.
 لەسەر چیاپە کە تیببینی شتیکی کرد بە گرکان دەچوو،
 ئەمەش بوو ھۆی تۆقینی.

دییزی کە ئاماژەى بەچیاى فیسوفیوس دەدا، قیژاندى «رۆزى تەماشای ئەوى بکە. رۆزى گوتى «پۆمپییى! ئیمە لە پۆمپیین»

رۆزى لال بووبوو. زارى کرابووہ بەلام وشەى لى دەرنەدەھات. لەوہ دەچوو لە ھۆش بچى. رۆزى زانیى لە پۆمپیین، لەبەرئەوہى لە قوتابخانە باسى پۆمپییى زانیبوو. رۆزى کە زانى لە پۆمپیییە لە ترسانە چۆكى دانا. دەسبەجى پاش ئەوہ کورپى گەنج کە ئامپىرىكى چەنگى پى بوو راوہستا و یارمەتییى رۆزى دا ھەستیتەوہ سەر پى خۆى. رۆزى ھەستاوہ و تەماشای کورەکەى کرد کە جلیكى رۆمانی شینی لەبەردا بوو. چاوی قاوہی و پرچی خورمايى تیر بوو. کورە دەموچاو بەزەبیدارە کە خۆى پىشکیش کرد: «من سپارتاکۆس و کورى گەورەترین و ناودارترین ئاسنگەرم».

رۆزى گوتى «من رۆزیم و ئەمەش دییزییە» و ئاماژەى بەدییزی دا.

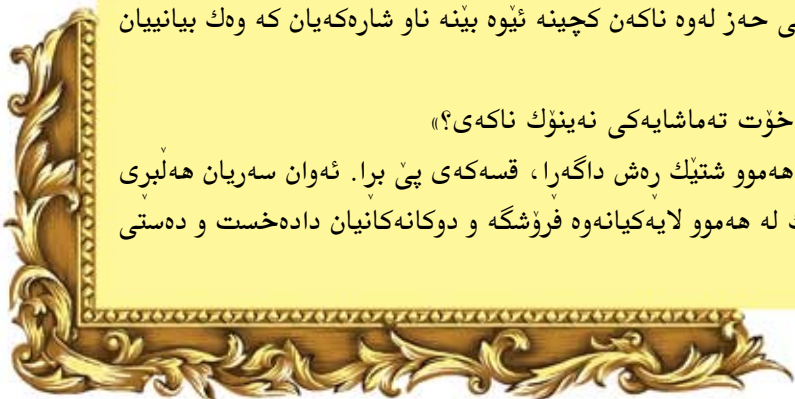
سپارتاکۆس کە بەگومانەوہ تەماشای کچەکانى دەکرد، پرسى «ئىوہ لە کوپوہ ھاتوون و جلەکانتان بۆ وایە؟» رۆزى و دییزی تەماشای خۆیان کرد. رۆزى شۆرتىكى کەتانی شین و قۆلکورتيكى زەردى لەبەردا بوو، کە چى دییزی پانتۆلىكى کەتانی رەنگ شینی تارى و قۆلکورتيكى شینی کراوہى لەبەردا بوو.

دییزی بەشیوہیەکی بەرگریکارانەوہ پرسى: «جلەکانمان چىیانە؟» و ھەردوو دەستیشى لەسەر لیوى دانا بوون.

سپارتاکۆس بەئاوازیكى توورەوہ، گوتى «خەلکى پۆمپییى ھەز لەوہ ناکەن کچینە ئیوہ بىنە ناو شارەکەیان کە وەك بیانبیان دینە بەرچاو».

دییزی ھاوارى کرد «ئیمە بەبیانى دەچین؟ بۆچى بۆ خۆت تەماشایەکی نەینۆک ناکەى؟»

سپارتاکۆس گوتى «چۆن وىراى...» بەلام لەبەرئەوہى ھەموو شتیك رەش داگەرا، قسەکەى پى برا. ئەوان سەریان ھەلپى و بینبیان ھەورى رەش خەریکە ئاسمان دەتەنیتەوہ. خەلک لە ھەموو لایەکیانەوہ فرۆشگە و دوکانەکانیان دادەخست و دەستى مندالەکانیان رادەکیشا و رایان دەکردە ژوورەوہ.

سپارتاکوس که هیشتا تهماشای ئاسمانی دهکرد، گوتی «خواههکان توورهن».

رۆزی که ئیجگار ترسابوو، گوتی «مه به سنت چیه؟ کام خواهانه؟»

ئینجا له ناکاو گرکانه که له بهر چاویان ته قییه وه و ئاگراوی گهرمی سوور، بو دامینی چیا به که چورایه وه. کاتی رۆزی له گرکانه که ی دهروانی له ترسانه دهمی بهش بوو بووه وه. دهیتوانی گوپی له دهنگی یه کیک بی له دووره وه بانگی ئهوی دهکرد، بهلام ئه وهنده تۆقیبوو نهیده توانی ببزوی. ئاوری دایه وه سپارتاکوسی بینی به خیرترین گور رای دهکرد و له چا وون دهبوو.

دییزی هاواری کرد «رۆزی!». رۆزی تهماشای ئه و شوینه ی کرد که دییزی لی بوو و ئه میش رووناکییه بریسکه داره که ی بینی. پیویست نه بوو هیچ بلین له بهرئه وه ی دهموده ست زانیان چی بوو. تهماشای یه کترین کرد و ههردووکیان به ره و رووناکییه ورشه داره که رایان کرد. له ناکاو پیی خویان بهرز کرده وه. له و کاته ی نو قمی نادیاریه که ده بوون، رووناکیی به بریسکه دهوری ته نیبوون و بهرده وام نو قم ده بوونه وه.

رۆزی چاوی کرده وه و خوی له ناو هه وره بانه که ی خوی و له ته ک دیزیدا دۆزییه وه. تهماشای دییزی کرد و هه مان دهر برینی له رووی ئه ودا بینی، یه کسه ر زانی ئه وه خه ون نه بوو. باوه ریان نه ده کرد ئه وه ی رووی دا چی بوو. رووناکیی ناو سندوو قه که هه رچه نده که دهره وشانه وه که ی به ره و کزی ده چوو، به لام هیشتاش بریسکه ی دها و موگناتیساوی بوو. خیرا سندوو قه که بیان داخست و قفلیان دا. رۆزی کلپله که ی خسته ناو گیرفانی خوی و گوتی «با ئه مه له نیوانی خۆماندا بیست. با وه ک نهینییه ک بیاریزین، باشه؟» دییزی سه ری له قاند و به شیویه که له سندوو قه که ی روانی وه ک ئه وه ی لی ترسا بی. بریاریان دا سندوو قه که له ژووری رۆزی بشارنه وه. دییزی له هه لگرتنی سندوو قه که بو ژووری رۆزی یارمه تیی دا و سندوو قه که یان له ژیر ته ختی نووستنه که ی رۆزیدا شارده وه. پاشان گه رانه وه بو هه وره بانه که تاکو هه ندیک کارتونی کۆنه یاری و فلیم و سی دی هه لگرنه وه.

باوکی رۆزی هاواری کرد «کچینه!». رۆزی وهلامی دایه وه «وا هاتین». کاتی ک ئه وان به خویان و کارتۆنه وه گه یشتنه ناو باخه که، باوکی رۆزی لی پرسین «بو ئه وه نده دوا که وتن؟» رۆزی گوتی «هیچ نه بوو. خو نه چووینه پۆمپی!» باوکی رۆزی سه ری راوه شاندا و دهستی کرد به به تالکردنی کارتۆنه کان له سه ر میزه که، کچه کانیش یه کسه ر که وتنه پیکه نین. ئه و کاته ی له پیکه نین وه ستانه وه، رۆزی سهیری دییزی کرد و بزهیان بو یه کتر سه نده وه، ههردووکیان بیریان له سندوو قه پر نهینییه که ی ژیر ته ختی نووستنه که ی رۆزی ده کرده وه. دهیانزانی که دهرگای جیهانیکی ته واو نوپی بو ئاوه له کردوون تا بیدۆزنه وه. ئه مه ته نیا ده سپیکی سه رکیشیه زۆره کانیان بوو.

مالى تويت

كاتىك بەرپىگە فەرامۇشكراو و ويرانەكەدا تى پەرىم،
دركە تىژەكان دەچەقىنە گۆزىنگمەوہ. داھاتمەوہ سەر
چۆك دانىشم تاوہكو بەناو كونە كللىلى مسىنى ژەنگاويى
رەنگ مردودا سەرنج بدەم، لە بەرئەوہى ھىچ پەنجەرەيەك
لەوى نەبوو. لە ناوہوہى خانووەكە، دۇلابيىكى كۆنى
ژەنگ ھەليناوى بەتالى جلو بەرگم بىنى، داپىرۆچكەى
پىسى تىدا بوو. سەيرى سەرەوہم كرد و گلۆپيىكى
شكاوم بە بنمىچەكەوہ بىنى، شووشەكەى ورد بوو بوو
و داپىرۆچكە دەورىان دابوو. زياتر بەكونە كليلەكەدا
روانىم و تىبىنى ئەوہم كرد گۆلدانىكى كۆن پارچە پارچە
بوو و وردكە شووشە لەسەر زەوييە تۇزاوييەكەدا بلاو
بوونەتەوہ. لەلايەكى ژوورەكە مېزىكى تۇزاوى ھەبوو،
سفرەيەكى چلكن و گۆلدانىكى كۆنى لەسەر بوو.
گۆلدانەكە پاشماوہى وردوہەراى ئەو شتەى تىدا بوو كە
جاران گۆليىكى رەنگ گەش بووہ. لە ناكاو گويم لە دەنگى
بەرزەوہبووى بەرپىز تويت و خاتوونى خىزانى دەبى، دلم
دەكەويئە تەپوكوت.

گويم لە دەنگى قرچەقرچى ناگر و دەنگى كاسيتيىكى
ھەلكراوہ بوو. دەمتوانى دەنگى نازاردەرى جورجەكان
ببىستم كە لە سووچيىكى ژوورەكەدا سرتە سرتيان
دەھات و بلاو بوو بوونەوہ. ئىنجا دواى ئەوہى ناگرەكە
داگىرسابوو بەئاشكرا دەمتوانى ھەست بەبۇنى دووكەلە
تازەكەى بكەم، ھەر و ھەست بەبۇنى مريشكيىكى خاو
بكەم لەسەر مېزە تۇزاوييەكەدا. ھەر و ھەست بەبۇنى
تۇزى سەر قەنەفە كۆن و كرپتەكە بكەم. گويم لە دەنگى
ترپەى پى و ھوورد و ھەرا بوون و بەيەك كەوتن دەبوو.
تەواو لەو كاتەدا خاتوون تويت ھاتە ناو ژوورەكە، رووہ
بزركاو و لووتە دريژە نووك تىژەكەى، ترسناكى كردبوو
و بۇنى كەلەمى رزيوى لى دەھات. پيرەميرديك بە
گۆچاننيكەوہ پىي نايە ژوورەكە. پيرەميرديكى لاواز بوو،
بەلام ئەويش ترسناك ديار بوو. ئەو كاتەى لە دەروہە دنيا
خەريك بوو زۆر تاريك دەبوو و خاتوون تويت منى بىنى
سەرەتاتكەيان دەكەم، خيرا ھات دەرگا بكا تەوہ بەلام
زۆر درەنگ داھاتبوو لە بەرئەوہى من پيشتەر بەرەو دەروازە
كۆن و بەجىرەجىرەكە ھەلاتبووم. پاشان گويم لى بوو لە

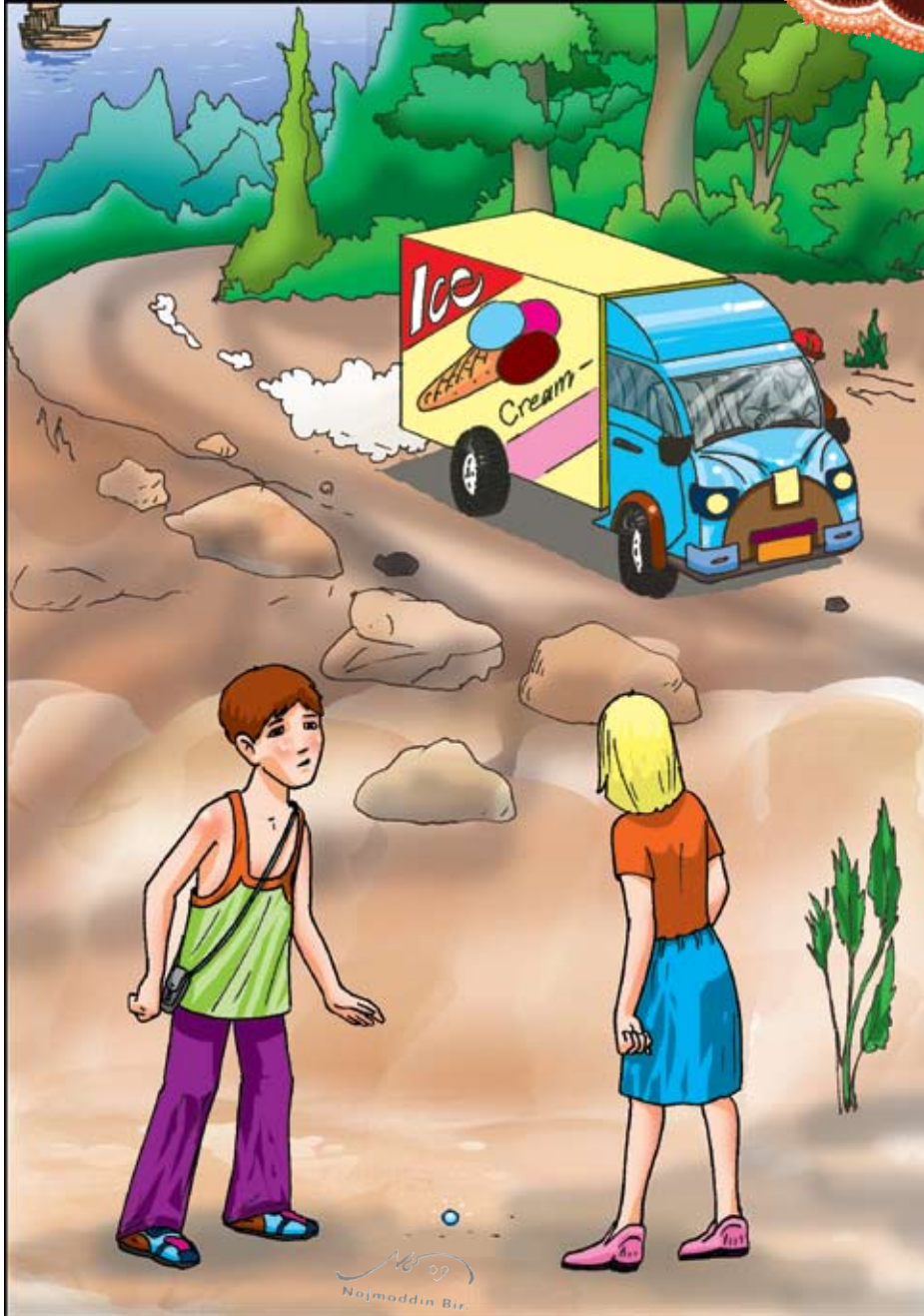

دواوه بانگى دهکردم. دهنگى بووه هۆى ئهوهى پرچى
پشته مالم راست بېنهوه. بههاوارکردن پېى دهگوتم چى
تر نهچمهوه ناو مالهكهى. به خۆمم گوت من ئى دى له
مالهكهى نيزيك نابمهوه، له بهرتهوهى لهو كاته بهدواوه
هاتمه سهر ئه و باوهرهى بهراستى مالهكه جنۆكهى
تېدايه.

سام و جوولى به گردۆلكه كاندا هەلدەگەرانه سەرەوہ. با لە پرچیانی دەدا و دەموچاویان لە خۆشییانه سوور هەلگەرابوو. ئەوان خەریکی بەسەبردنی پشووی هاوینەیان بوون لە دوورگەییەکی بچووکی دوورەدەستدا و حەزیان لەوہ بوو بچنە قەرەغە بچووکی دوورەکەى خوار گردۆلكەکان. تەواو لەو کاتەدا جوولیی تەمەن دوازە سالە لە شوینی خۆیدا وشک وەستا. شتێک لە ناو زیخەلانەکەوہ دەدرەوشایەوہ. جوولی خۆی بۆ خوارەوہ چەماندەوہ بۆ ئەوہی لە نێزیکەوہ سەیری بکات. هاواری کرد «سام» و سامی تەمەن سێزەدە سال یەكسەر رای کردە لای. سام

مەر جانی بزر

گوتى «لە ... مروارى دەكات». بى ئوھى چاۋەرۋان بن ئۆتۈمبىلى تەۋزىنك فرۆش ھاتە ئو ناوھ. سام گوتى «جوولى وەرە». جوولى پى سەير بوو ئۆتۈمبىلىكى تەۋزىنك فرۆش بىت بو قەراغىكى دوورپەرئىز. پىاۋەكەى ناو ئۆتۈمبىلى تەۋزىنك فرۆشىيەكە، سەرنجىكى گوماناۋى بەسەر دەموچاۋىيەۋە بوو. وىراى ئەمە، ئو دەمەى جوولى كىسە باخەلىيەكەى لە گىرفانى دەرھىنا، كتوپر لە دواۋە گوپىان لە دەنگى پىكەنىنىكى ئىبلىسانە بوو. ئاورپان دايەۋە پىاۋىكى رەشپۇشيان بىنى مروارىيە شىنە دەرەشاۋەكەى دەخستە ھەگبەيەكى قاۋەيى ھەلاھەلاۋە. سام گوتى «دواى كەۋە» و ھەردووكيان بەراکردن بەدواى پىاۋە نەناسراۋەكە كەۋتن. پاشان گەيشتنە پىاۋەكە و سام گرتى. جوولى ھەگبە قاۋەيىيەكى دەست دايە و مروارىيە شىنەكەى لى دەرھىنا و ھەرۋەھا مەرجانىكى سوور و كرىستاللىك و گەۋھەرىكى زۆرى دۆزىيەۋە. جوولى ئامازەى بەپىاۋە بىانىيەكەى سام گرتىۋوى و پىاۋەكەى ناو ئۆتۈمبىلى تەۋزىنك فرۆشىيەكە دەدا، ھاۋارى كرد «ئەۋانە گەۋاھىر دزن. ھەردووكيان». جوولى بەمۇبايل بانگى پۇلىسى كرد. ھەردوۋ پىاۋەكە گىران و گەۋھەرەكان گەرىندرانەۋە بو مالى خۇيان لە مۇزەخانەى نىشتمانى.

سام تەماشای جوولیی کرد و بەبزەى سەر رووۋە گوتى «دەبى ئىمە بىبن بەلىكۆلەۋان و بەدواى تاۋانەكاندا بگەرىين». ھەردووكيان سام و جوولى دەستيان كرده پىكەنىن و بەرەۋ مال كەۋتنەۋە رى.

تەۋزىنك : ساردەمەنى

ئۆتۈمۈبىلى تەناف

ئەوان بەئۆتۈمۈبىلى تەناف بەرەو سەرەوۋى چىيايەكان كەوتنە رى. يارىكەرانى بەفرەخلىسكى زانىيان وا ئەوانە خەرىكە دىن، ئىتر بەشيوۋى كەوتنە جرت و فرت، ئاسنەكانى بەفرەخلىسكىيان وەك بزمارەكانى «يارى ناپىنن» كە تۈپى بۇلىنگ دەيانپىكى، بەيەك دەكەوتن. لەو ھەوا فېنكە ماتەدا ھەموو دەنگىك بەبەرزى دەبىسترا. لىندا بەراستى پەشۇكا بوو. ھەناسەكانى كورت و خىرا بوون. ئۆھ، شتىكى زۇر سەيرە كاتى مرۇق لە ناوەرەستى ئاسماندا ھەلدەواسرى. لىندا وەك مەرگى وەشووومە كۆلى نەدا، جومگەكانى پەنجەى دەستى بەھۇى گرتنى ئەو تەلەى لە بن مىچى تىلىكايىنەو ھەلواسرابوو، سىپى ھەلگەرابوو. لە ناكاو ئۆتۈمۈبىلى تەنافكە وەستا...

لىندا زۇر بەتوندى خۇى گرتبوو و بەھىوا بوو نەكەوۋىتە خوارەو. ئۆتۈمۈبىلى تەنافكە بە ناوەرەستى ئاسمانەو ھەلواسرا. لىندا چاۋەنۆر بوو كەسىك بى و رزگارى بكا. پاش ئەمە دەستى كرد بەزىكاندن و داۋاى يارمەتىى كرد بەلام كەس گۆپى لىي نەدەبوو. لە ناكاو چاۋى بەتاۋەرئىك كەوت. لووتى خەرىك بوو سوور ھەلدەگەرا و پىستى بى روح و جومگەكانى پەنجەى دەستى، سىپى ھەلدەگەران و دەستەكانى ھىۋاش ھىۋاش وەك سەھۇل دەتەزىن. زستانىكى زۇر سارد بوو، ئۆتۈمۈبىلەكەى تەناف لە كار كەوتبوو. ئەوۋىش زۇر ترسابوو، تاكە رىگەى ئەو ھەسەر واپەرەكەدا بروت تا دەگاتە تاۋەرەكە. ئەو زۇر لە بەرزاىبىيەكان دەترسا

و ئەمەش بەھیچ شیوہیەك بەكەلكی نەدەهات ، بۆیە هەولی دا
بیری لی نەكاتهوہ. دەستی تەواو سەر بووبوو و کاتی لە تاوەرەكە
نزیكتر دەبووہوہ دەستی بوی درێژ کرد و خۆی پێوہ هەلواسی .
لە ناکاو دەستی بەسەر سەھۆلەكەوہ خزی و كەوتە قیژەقیژ .
خۆشەختانە توانی جاریکی تر تاوەرەكە بگریتەوہ و بەخەیاالی
خۆشەوہ هەناسەییەکی قوولی دا . لە ناکاو دەرگای ئۆتۆمۆبیلی
تەنافەكە کرایەوہ و لیندا برۆای نەدەکرد ئەوہ لاسارەکانی
قوتابخانەیی خۆین . ئەوان پێشتر لیندایان قایل کردبوو سواری
ئۆتۆمۆبیلی تەناف ببی . لیندا دەستی کرد بە چوونە خوارەوہ
بۆ سەر زەوی . کە گەیشتە سەر زەوی یەکراست رای کردە
لای دایبابی . لاسارەکانی بینی و دەستی کردە پیکەنین و بیری
لەوہ کردەوہ ئەوان تا ماوہییەکی زۆر لەناو ئۆتۆمۆبیلی تەنافدا
دەمیننەوہ .

شیرین له ژووره که مدایه

بین کورپکی پینچ سالانه. نهو له گهل دایبابی خوئی و سهگه که یددا که ناوی گولدییه له کیلگه یه کی بچووکی سکوتله ندا دهژی. کیلگه که ژماره یه کی زور مانگا و مهر و مریشکی تیډایه. بین پرچیکی خورماییی تیری هییه و چاوه کانی گه وره و شینن. له چاو ته مهنی خۇیدا زور وردیله یه و رهنگی کال بووه له گهل روومه ته په مهبییه گه شه کانیدا. بین دایباب و گولدییه سهگه جی متمانه که ی خوئی خوش دهویت. ههروه ها حه زی له یاریکردنه له گهل ئاژه لانی ناو کیلگه که دا. حه ز له وه دکات به دهستی خوئی خواردن بدا به ئاژه لانی کیلگه به لام تاکه شتیگ دهیترسینی نهو شیریه که شه وانه خوئی دهخزینیته ناو نویننه که ی. دواى نهوه، شهویکیان شیره که به ئه سپایی به سهر پلیکانه کاندنا سهر کهوت و دهرگای ژووری بیینی کردهوه، چه پوک و لمووزی به هوی نهو به فرهی له دهره وه به به ردهوامی له ئاسمانه وه دههاته خوارى، وهك سه هؤل سر بوو بوو. شیره که له ناو جیگه گهرمه که ی بین و له تهك نهودا کرووشکه ی کرد و دهنگی پرخه ی لی ههستا. دهسه جی و له و کاته دا بین له خه و هشیار بووه وه و له جیگه که ی خوئی دهریه ریبه دهره وه، نه مهش شیره که ی به خه بهر هینایه وه. شیره که بزه یه کی گه وره ی کرد وهك نهوه ی سلاو له هاوه له که ی بکا. بین هاواری کرد «دایه، بابه، شیرینک له ژووری نووستنه که مدایه».

بهلام دایبابی بین، له خهویکی قوولدا بوون و گوویان له هیچ نهدهبوو. جاریکی تر بانگی کردنهوه بهلام دیسانهوه وهلامیک نهبوو. پاشان بین بیرى لهوه کردهوه پیویسته خوی مامهله لهگهل شیرهکهدا بکات. بهم شیوهیه بین شیرهکهی برده گهراوهکه. ددانی شیرهکهی نهونده شوشه تا وهک بهفرهکهی دهرهوه سپی بچیتهوه. پاشان بهخشکهی چوهه ژووری دایبابی و یهکیک له بیجامهکانی باوکی هینا. بیجامهکهی بهسهر شیرهکه دادا تا گهرمتر و خوشحالتی بکا. پاشان هردوکیان چونهوه ژووی بین و لهناو جیگه گهرمهکهیدا خویان گرموله کردهوه. بین و شیرهکه زوو بوونه هاورپی باش و ئیدی بین چی تر له شیرهکه نهدهترسا.

ئەو ەى گورگە كە بىنى

لە چىرۆكى (كلاو سوورى بچكۆلە) ۋە ۋەرگىراۋە

لە ناكاو لە نىو دارە پرگە لاكانە ۋە چاوم بەكە ۋىل (زنج) ە بچووكە كەى دايە گەورە دەكە ۋى. بەھىۋاشى بەرە ۋەرە دەرگە كە دەخشىم و شمشىرە دارىنە كەى دەرگا كە ھەلدە دەمە ۋە و لەسەر نووكى پەنجە دەچمە ژوورە ۋە. راستە ۋخۇ بۇنى نانى تازە سوورە ۋە كراۋەم بۇ دى. بەئەسپايى دەلېم «ھمممم». پاشان زگم بەدەنگىكى بەرز دەست دەكا بە قۇرە قۇر، دەچمە ژوورى نووستنى دايە گەورە و دايە گەورە دەبىنم لەناو جىگە كەى خۇيدا نووستوۋە. پشیلە رەنگ زەردە سوورباۋە كەى دايە گەورە، بەترس و لەرزە ۋە خىرا راي كرده ژىر تەختى نووستنە كەى. بەھىۋاشى بۇ لاي دايە گەورە چووم و لە ناكاو پىم كەوتە سەر تۇپە خورىبەك. بەردەمە ۋە دەكە ۋەمە ژىر تەختە كە و ئەمەش لە خەۋى رادەپەرىنى. دايە گەورە دەلى «كېيە لە ۋى؟»

كلاوه شينهكه‌ى تايهت به‌خه‌وى له سه‌ر داده‌كه‌نى و منيش بزهيه‌ك ده‌كه‌م و ددانه تيژه‌كانم ده‌رده‌خه‌م. پاشان بۆنى نانه تازه سووره‌وه‌بووه‌كه هيشتا برسيترم ده‌كا. ده‌چمه مه‌ته‌به‌ق و دايه گه‌وره له بيري ده‌چى منى گورگى بينيوه و جارىكى تر خه‌و ده‌يباته‌وه. له مه‌ته‌به‌ق چاوم به قاييڤك شله‌ى ته‌ماته‌ى ده‌ستكردى ماله‌وه ده‌كه‌وى. ده‌لپم «يه‌ع، ركم له شله‌ى ته‌ماته‌يه». چاوم به نانه‌كه ده‌كه‌وى و ده‌ستى بۆ ده‌به‌م و پاشان بيري له‌وه ده‌كه‌مه‌وه «من نابى ئه‌وه بخۆم له‌به‌رئه‌وه‌ى ده‌بى شوينى ئه‌وه به‌هيلمه‌وه بتوانم پاشان دايه گه‌وره بخۆم. دواى ئه‌مه له‌سه‌ر په‌نجه ديمه‌وه ژووره‌كه‌ى دايه گه‌وره، ئيستا هه‌لم بۆ ره‌خساوه و هه‌ر ده‌بى بيخۆم...».

تيك تۆك، تيك تۆك... ئيستا خه‌ريكه زۆر دره‌نگ دادى، به‌ئه‌سپايى دووباره ده‌خزيمه‌وه سه‌ر جيگه‌كه‌ى. نه‌رمه پرخه‌ى دايه گه‌وره خه‌وم لى دينى. ده‌سه‌به‌جى له‌و كاته‌دا، پشيله ره‌نگ زه‌رده مه‌يله‌و سووره‌كه له ژيڤ ته‌خته‌كه‌وه ديته

ده‌روهه. قرچ هاوار ده‌كه‌م «ئوخ!». پشيله ژيره‌كه‌ى دايه گه‌وره كلكم ده‌گه‌زى و من به‌ده‌م راكردن له خانووه‌كه و گه‌رانه‌وه بۆ ناو دارستان ده‌قرووسكينم. هاوار ده‌كه‌م «چى تر، چى تر نايه‌مه‌وه ئه‌م شوينه». دايه گه‌وره و پشيله‌كه‌ى ته‌ماشاي گورگه‌كه ده‌كهن كه هه‌لدى، دايه گه‌وره ده‌ستى كرده پيگه‌نين. ده‌ستى به‌پشتى پشيله ره‌نگ زه‌رده سوورباوه‌كه‌ى داهينا و گوتى «ئافه‌رين بيسكويت». پشيله بچكۆلانه‌كه مياواندى.

دارستانە كانى جنۆكە

هەبوو نەبوو جنۆكەيەك هەبوو ناوی جوب جوب بوو. جوب جوب جنۆكەيەكی زۆر تەنیا بوو. كورت و قەلەو بوو و گۆی تیز و ردینیکی گەورەى بژی هەبوو، لە قوولایی ژیر زەوی لەگەل دایباییدا دەژیا. بۆ چوونە ناو مالهەكەیان دەبوو بەناو دەرگایەكی سەرکەوانەى ناو قەدى دارێكى كۆنى پێچاوپێچدا تى بپەرى. سەرلەبەیانى رۆژیكى هەتاوی، جوب جوب چوو لێواری روبرارەكە تا هەندیک ئاو بینى. كاتیك گەیشتە شوینەكە، هەندیک ئاوی هەلینجا، بەلام زۆر حەزى دەکرد بپەریتەوه ئەوبەرى پردەكە. هەرچەندەش دایبایى پێیان گوتبوو وا نەكات، بەلام ئەو هیشتاش حەزى دەکرد لە پردەكە بپەریتەوه، لەبەرئەوهى زۆر چاولەدەر بوو و دەیویست بزانی لەوبەرى پردەكە چى هەیه. ئەوهى ئەو بەدوایدا دەگەرا دۆزینەوهى هاوئەلیك بوو، بۆیه بەرەو ئەوبەرى پردەكە كەوتە رى. بەئارامى بەسەر پردە لەرزۆكەكەدا رابووورد و كاتی گەیشتە ئەوبەر چاوی بەو هیمایانە كەوت كە لەسەریان نووسرابوو «دووڕ كەونەوه». بەدەم رۆیشتنەوه، لە دواى خۆیهوه گۆی لە دەنگى خەشپەى پێیهك بوو. خیرا ئاوری داوه، دیویكى بینى. دیوهكە گوتى «حەز دەكەى بۆ شیوی

ئېۋارە لەلای من بى؟ خوار دىئىكى زۆر بە تام دەبى». ئەو تا ھىزى پېي ھەبوو بە خىرايى راي کرد و دېۋەكە سەرى لەدوو نا. جوب جوب بەرەو دىۋى تىر رۋوبارەكە راي کرد و لەو كاتەى بەسەر پردەكەدا دەپەرىيەو ھەگوريسەكە پچرا، بەلام جوب جوب ھىشتاش بەگوريسەكەو ھەلواسرابوو. «شەپ»، دېۋەكە بەرۋو ھەو ھەگوريسەكەدا كاتىك جوب جوب بەگوريسەكەدا بۇ سەر زەوى سەر دەكەوت بىنى دېۋەكە لە دواۋەتەتى. دەبى دېۋەكە بەگوريسەكەدا ھەلکشابى تا بەدۋاى جوب جوب بەكەوى. جوب جوب تا ھىزى پېي ھەبوو راي کرد بەلام دېۋەكە ھەر بەدۋاىەو ھەبوو. جوب جوب لەدۋىو دەۋەنىكەو ھەگوريسەكەدا لە دەنگە دەنگىك بوو، چل و گەلاكانى لا دا تا بزائى چى لە دواۋەتەتى. چاۋى بە دەرگايەكى قاۋەبى كەوت دەسكىكى زېرىنى ھەبوو. پېش ئەۋەى بتوانى دەروپشتى خۇى بەوردىيەكى زياترەو پېشكىنى، ھەستى بەۋە کرد دېۋەكە خەرىكە لېى نىزىك و نىزىكتر دەبىتەو. خىرا بەرەو دەرگايەكە راي کرد و چوۋە ژوررەو و بە پەلە لە دۋاى خۇپەو ھەگوريسەكەدا دېۋەكە نەتوانى بېتە ژوررەو. لەۋى جنۆكەيەكى تىر بىنى. جنۆكە دلئاۋايەكە گوتى «سالو، ناوم بۇبىيە». جوب جوب ۋەلامى دايەو «من جوب جوبم، با بۇ خۇمان بىنە ھەقال». دوو جنۆكەكە زوو بوون بەھەقال، ئەمەش واتە ھىچ يەكيان ھىچ كات ھەستيان بەۋە نەكرد كەۋا پېۋىستە بۇ دۆزىنەۋەى ھاۋەلىك لە پردەكە پېرەنەو ئەۋەر.

داپىرۆچكە

باوكى جاك له داپىرۆچكە دەترسا. كەيفى پېيان نەدەهات. لەبەرئەو دەپىك جاك ناچار بوو بەنھيىنى «تەرانئوولەكە» تەنيا بۆ ماوەى كۆتاي حەفتە بەھيىتەو مەل بۆ ئەوەى جاك بېيىنى. ئەمەش نھيىنەك بوو لە نيوان جاك و داىكى و تەرانئوولەكەدا، واتە جىمى. جىمى بەشيۆەيەكى ئاسايى لە قوتابخانەى داىكى جاكدا دەمايەو بەلام جاك زۆر حەزى دەكرد بېيىنى. داىكى جاك لە قوتابخانەيەك مامۆستايە و ئەو دەمەى پاش كار بۆ مەلەو گەرايەو بەريارى دا تەرانئوولەكە لە گەراجەكەياندا بشاريتەو. كاتىك باوكى جاك پاش كار گەرايەو مەل، جاك هەولى دا وا بنويىنى هەموو شتىك ئاسايىيە. بەلاى جاكەو ئەمە زۆر ئەستەم بوو، لەبەرئەوەى بەردەوام بېرى بەلاى جىمىيەو بوو كە هيشتا لە گەراجەكەدا بوو. هەولى دا بىنانوويك بدۆزيتەو تا بتوانى بچيتە گەراجەكە و سەيرىكى جىمىيە تەرانئوولا بكات. پيشتر چوو بوو گەراجەكە تا بژويىيەك بدات بەتەرانئوولەكە. سەعات پېنج داىكى جاك داواى لە جاك كرددبوو زىل بباتە دەرەو و جاك تەنيا ئەوجارە حەزى لەو كارە بوو. كاتى جاك لە دەرەو بوو دەرەفەتى بۆ هەلكەوت سەرىك لە جىمى بدات. بەئەستەم بېرواى بەچاوى خۆى دەكرد. دەمەوانەى بەرميلەكە بەباشى دانەندرابووو و جىمى راى كرددبوو. راستت دەوى جىمى لە هېچ

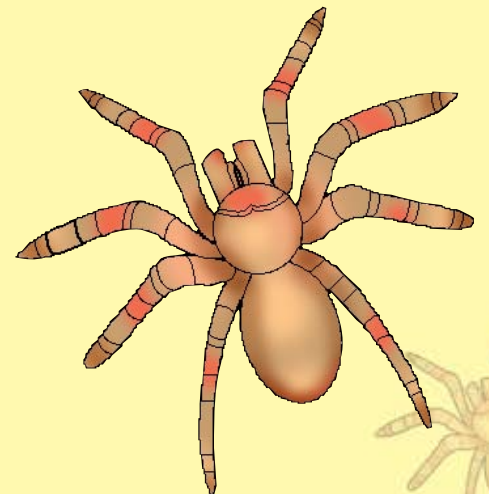
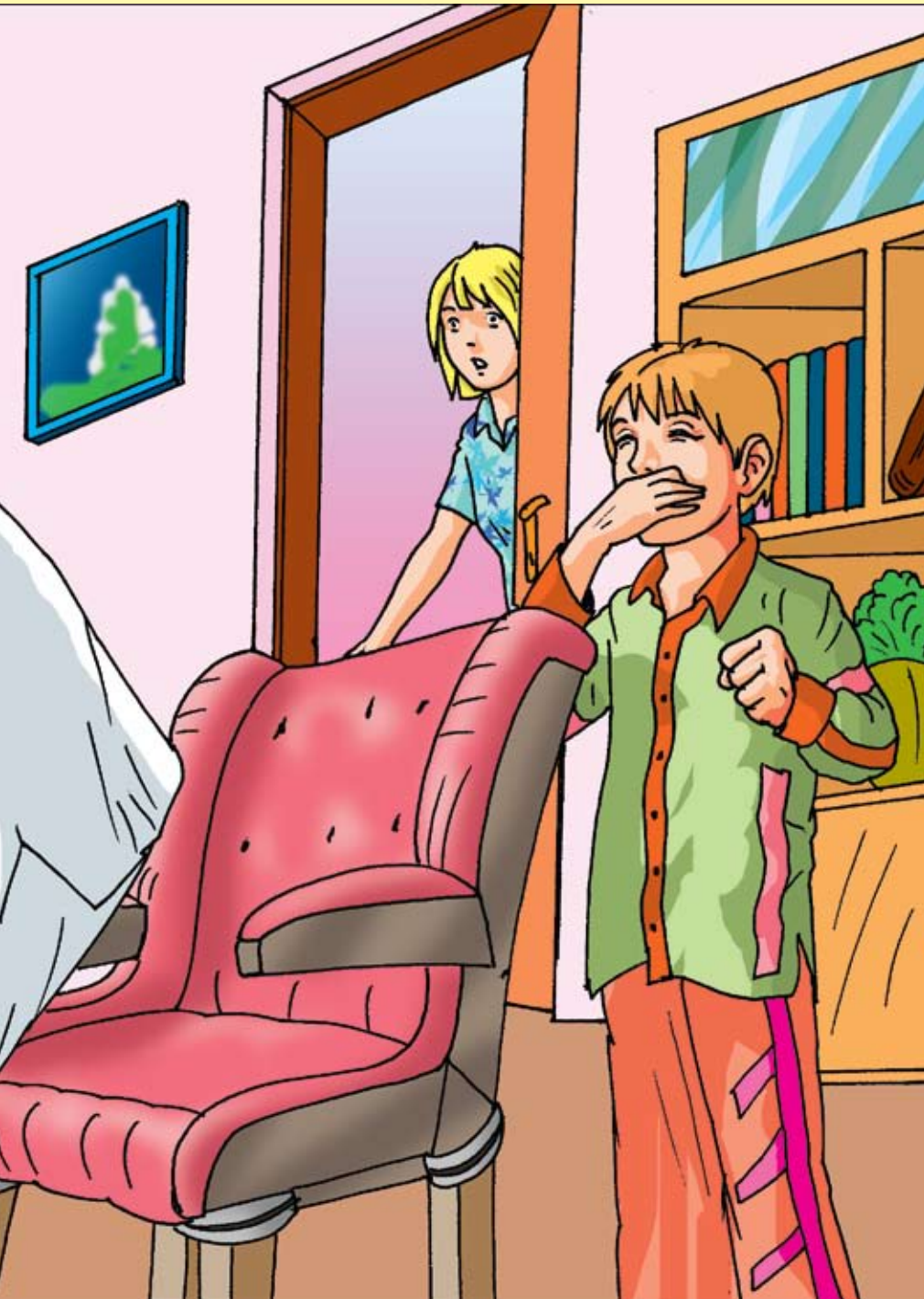
شۈينىكى ناو گەراجەكەدا نەدەبىنرا، دلى جاك له كاتى دانانەوہى دەمەوانەكە لەسەر تانكەكە، كەوتە ترپەترپ. جاك راي كرده ناو باخەكە بەلام لەوئيش هيج ئاماژەيەكى داپيرۆچكەكەى نەدى. راست و چەپى خۇى روانى و هيشتا داپيرۆچكەكەى نەدۇزىيەوہ. پاشان تەماشاي دەرگاي متبەقەكەى كرد و بينى دەرگاكەى بەئاوہلەيى بەجى هيشتووہ. له ترسانە سەرىكى بادا.

جاك راي كرده متبەقەكە و ژير ميژ و كورسى و دۇلابەكان و تەنانەت بەفرگەرەكەشى پشكنى، بەلام هيج شۈينەوارىكى جيمى نەبوو و ئەمەش جاكى زۇرتتر ترساند. دەمودەست لەو كاتەدا دايكى جاك هاتە متبەقەكە و بينى وا جاك له ژير ميژەكەدايە. بەسەرسەرمانەوہ پرسى «خەرىكى چى له ژير ميژدا؟» جاك ئەوہى رووى دابوو بۇ دايكى روون كردهوہ و دايكىشى شلەژا. پاشان هەردووكيان هەم جاك و هەم دايكى دەستيان كرد بەگەرەن بەدواى جيميدا و بەدرىزايىي كات زۇرتترين هەولييان دا شتەكە له باوكى جاك بشارنەوہ لەبەرئەوہى ئەو زۇر له داپيرۆچكە دەترسا. ئەو كاتەى ئەوان ژير قەنەفە و تەختەكە دەگەرەن، بەچرپە بانگيان دەكرد «جيمى!». ئەوان تەنانەت خواردنيان لەسەر زەوى دانابوو بەهيواى ئەوہى جيمى بۇ خواردنەكە بى و ئەوانيش بتوانن بيگرن. جاك هەموو ژوورەكانى نووستن و دايكىشى گەرماو و هەورەبانەكەى پشكنى. تەنيا شۈينىك مابوو بۇ پشكنين، ئەو شۈينەش ژوورى دانيشتن بوو كە باوكى جاكى لى بوو. ئەوان بەخشكەيى چوونە ژوورى دانيشتن و باوكى جاك لەناو كورسيە قۇلدارەكەى خۇيدا دانيشتبوو سەيرى تەلەفزيۇنى دەكرد. هەولييان دا له ژوورى دانيشتن تا بكرى كشمات بن. جاك كەوتە سەر ئەژنۇ تا لەژير كورسيە قۇلدارەكەى باوكى

پروانى. بەلام جىمىي نەدى بۇيە جاريكى دى ھەستايەو ھە سەر پى. لە ناکاۋ باۋكى جاك ھەستى بەجاك كىرد و ئاۋرى دايەو ھە پىرسى «ئەمە چى دەكەي؟»

«ھىچ. بەداۋ پىنووسەكەمدا دەگەرپىم». باۋكى جاك سەرىكى بادا و گەرپايەو ھە سەيرى تەلەقزىۋن كىردن. پاشان لە ناکاۋ جاك بىنى جىمى بەسەر پىشتى باۋكىيەو ھە گاگۆلكى دەكات. جاك گوتى «ئەو ھە لىرەي؟». جاك نەيدەويست بەبەرزى قسە بىكات بەلام لە بىرى چوۋبوو كە باۋكى ھىشتا لەسەر كورسىيە قۇلدارەكەيە. باۋكى پىرسى «كى لە كويىيە؟» بەلام ديارە پىش ئەو ھە جاك بتوانى قسە بىكا، باۋكى ھەستى بە داپىرۇچكەكەي سەر پىشتى كىردبوو، چونكە داپىرۇچكەكە لە جىيى خۇيدا كەلەمبازى دابوو. باۋكى جاك تەماشاي سەر شانى خۇي كىرد و تەرەنتوۋلايەكەي لەسەر پىشتى خۇي بىنى. لە خۇي ھەلدا و دەستى كىرد بەگابۇر. بەردەوام ھاۋارى دەكرد «ئەم داپىرۇچكەيەم لە كۆل بىكەنەو». ئەو لەسەر كورسىيەكە خۇي ھەلدا و داپىرۇچكەكە بەربوۋەو سەر زەوى. دايكى جاك ھىدى ھەلى گىرت و بەئەسپايى لە ناۋقەفەزەكەي خۇيدا دايىنا. باۋكى جاك

ھەلچوۋبوو لەو ھەي كە ئەوان بابەتەكەيان لىي شارىبوۋەو. جاك و دايكى داۋى لىبووردنىان لىي كىرد و پىيان گوت كە جىمى رۇژى دواتر دەگەرپىننەو ھە بۇ قوتابخانە. جاك جگە لەو ھەي پىروا بەو ھە بىنى كە مانەو ھەي جىمى لە قوتابخانە لە بەرژەو ھەندى ھەموۋاندايە، ھىچ چارەيەكى تىرى نەبوو.

was. They crept into the living room and dad was sitting in his armchair watching television. They tried to be as quiet as possible as they entered the sitting room. Jack knelt down to look under dad's armchair. However he could not see Jimmy and so he stood up once again. Suddenly dad heard Jack and he turned around and asked "What are you doing?"

"Nothing. I was just looking for my pen." Dad shook his head and turned to watch the television once again. Then suddenly Jack noticed that Jimmy was crawling on dad's back. "There you are" said Jack. He did not mean to say out loud but he forgot that his dad was still sitting on the armchair. "Where's who?" asked dad. But before Jack could say anything, his dad must've felt the spider on his back as he jumped up. He looked over his shoulder and saw that the tarantula was on his back. Dad jumped and started screaming. "GET THE SPIDER OFF MY BACK!" he kept shouting. He jumped out of his chair and the spider fell on the floor. Mum slowly picked up the spider and placed it safely in its cage. Dad was furious that they had kept it a secret from him. Jack and mum apologized to dad and they told him that Jimmy would be returned to school the next day. Jack couldn't help but feel that Jimmy staying at school was for the best.

heart was thumping as he placed the lid back onto the tank. He ran out into the garden but there was no sign of the spider. Jack looked to the right and left and still there was not sign of the spider. Then he looked towards the kitchen door and saw that he had left it open. He shook head in panic.

Jack ran into the kitchen and looked under the table, chairs, cupboards and even the fridge. And still there was no sign of Jimmy which made Jack panic even more. Just then his mum walked into the kitchen and saw that Jack was under the table. "What are you doing under the table?" she asked in surprise. Jack explained to his mum what had happened and she also started to panic. Then both Jack and his mum started looking for Jimmy all the while trying their best to keep it a secret from his dad as he is very afraid of spiders, "Jimmy" they whispered as they looked under the sofa and the bed. They even placed food on the floor hoping that he will come for the food so that they could catch him. Jack in all the bedrooms and mum looked in the bathroom and in the attic. There was only one more place to look and that was the sitting room where dad

The Spider

Jack's dad was afraid of spiders. He didn't like them at all. That's why Jack's mum had to bring home the tarantula in secret just for the weekend so that Jack could see it. It was a secret between Jack, his mum and Jimmy the tarantula. Jimmy normally stayed at mum's school but Jack really wanted to see him. Jack's mum is a teacher at a school and when she came home from work; she decided to hide the spider in their garage. When dad arrived home from work, Jack tried to pretend that everything was normal. He found it very difficult as he kept thinking about Jimmy who was still in the garage. He tried to find an excuse so that he could go to the garage to check on Jimmy the tarantula. He had already been to the garage earlier to feed the tarantula. At five o'clock Jack's mum had asked him to take the rubbish outside and for once he was keen to do it. While he was outside he took the chance to see Jimmy. He could hardly believe his eyes. The lid of the tank had not been put back on properly and Jimmy had escaped. In fact Jimmy was nowhere to be seen in the garage and Jack's

a troll. The troll said "Would you like to join me for dinner. It's going to be very tasty." He ran as quickly as he could and the troll followed. He ran towards the bridge and as he was crossing it, the rope snapped but Jub-Jub still held onto the rope. SPLASH! The troll fell into the water. When Jub-Jub climbed the rope to the ground he noticed that the troll was behind him. He must have climbed the rope to follow Jub-Jub. Jub-Jub ran as fast as his legs could carry him but the troll was still running after him. Jub-Jub heard some noises behind a bush. He removed all the twigs and leaves to see what was behind it. He saw a brown door with gold handle. However, before he could investigate the surroundings in greater detail, he noticed that the troll was getting closer and closer to him. He quickly ran towards the door and entered. He quickly closed the door behind him so that the troll could not come in. There he saw another elf. "Hello. My name is Bobby" said the friendly elf. "I'm Jub-Jub" he replied "Let's be friends."

The two elves soon became friends which meant that neither of them ever felt the need to cross the bridge in order to look for a friend.

The Elf Woods

Once upon a time there lived an elf called Jub-Jub. Jub-Jub was a very lonely elf. He was short and fat with pointy ears and a big and bushy beard. He lived far underground with his parents. To get into their home, you must go through a small arched door in an old, gnarled tree trunk. One sunny morning Jub-Jub went to the edge of the river to gather some water. When he got there, he took some water but he really wanted to cross the bridge to the other side even through his parents had told him not to. However, he still wanted to cross the bridge as he was very curious and wanted to see what was on the other side. All he wanted was a friend and so he ran over to the other side of the bridge. He slowly walked over the very shaky bridge and when he reached the other side; he saw signs that read KEEP OUT. As he was walking he heard a loud rustling noise behind him. He quickly turned and saw

takes off her blue sleeping cap and I grin showing my sharp teeth. Then smell of the freshly baked bread is still making me hungry. I go to the kitchen and the grandmother forgets that she has met the wolf and she goes back to sleep. In the kitchen I saw a bowl of home-made tomato soup. "Yuck" I say "I hate tomato soup." I see the bread and I reach out to take it and then I think "I shouldn't eat it because I must leave room so that I can eat the grandmother." Then I tip toed back to the grandmother's room. Now is my chance. I must eat her...

Tick tock, tick tock... It is getting very late now. I slowly creep up to the bed again. Grandmother's gentle snoring is making me feel sleepy. Just then the

little ginger cat comes out from under the bed. Crunch. "Ouch" I scream. The grandmother's clever little ginger cat bites me on the tail. I scream as I run out of the house and back into the woods. "Never again" I shout "I will never go back there again." Grandmother and her cat look at the wolf running away and she started laughing. She patted her little ginger cat and said "Well done Biscuit." The little cat meowed.

What the Wolf Saw

Taken from the story 'Little Red Riding Hood'

All at once I see the grandmother's little cottage through the leafy trees. I start to creep up to the door and I lift up the wooden latch and tip toed in. Instantly I could smell the freshly baked bread. "Mmmmmm" I said quietly. Then my stomach starts to rumble quite loudly, I go into her bedroom and I see the grandmother sleeping in her bed. Her little ginger cat scampered under the bed shaking. I walked slowly towards her and I accidentally trip over a ball of wool. I fall and land of her bed which woke her. "Who's there?" she said. She

However, Ben's parents were fast asleep to hear anything. He called for them again but still there was no answer. Then Ben thought that he would have to deal with the lion himself. And so Ben took the lion to the bathroom. He brushed the lion's teeth till it was as white as the snow outside. Then he crept into his parent's bedroom and took one of his dad's pyjamas. He put the pyjamas on the lion to make him more warm and comfortable. They then went back into Ben's room and snuggled up in the warm bed. Soon Ben and the lion became good friends and Ben was never frightened of the lion again.

There is a Lion in my Bedroom

Ben is five years old. He lives with his parents and his dog Goldie in a small farm in Scotland. The farm has a lot of cows, sheep and chickens. Ben has dark brown hair and has big blue eyes. He is quite small for his age and he is pale with bright pink cheeks.

He loves his parents and his trusty dog Goldie. He also loves playing with his farm animals. He enjoys feeding the farm animals with his dad but the only thing that frightens him is the lion that creeps into his bed at night. Then one night the lion crept up the stairs and opened the door to Ben's room. His paws and nose were as cold as ice from the snow outside which was continuously falling from the sky. He snuggled up next to Ben in his warm bed snored loudly. Just then Ben woke up and he jumped out of his bed which woke the lion. The lion gave a big grin to greet his friend. Ben shouted "Mum, Dad. There is a lion in my bedroom!"

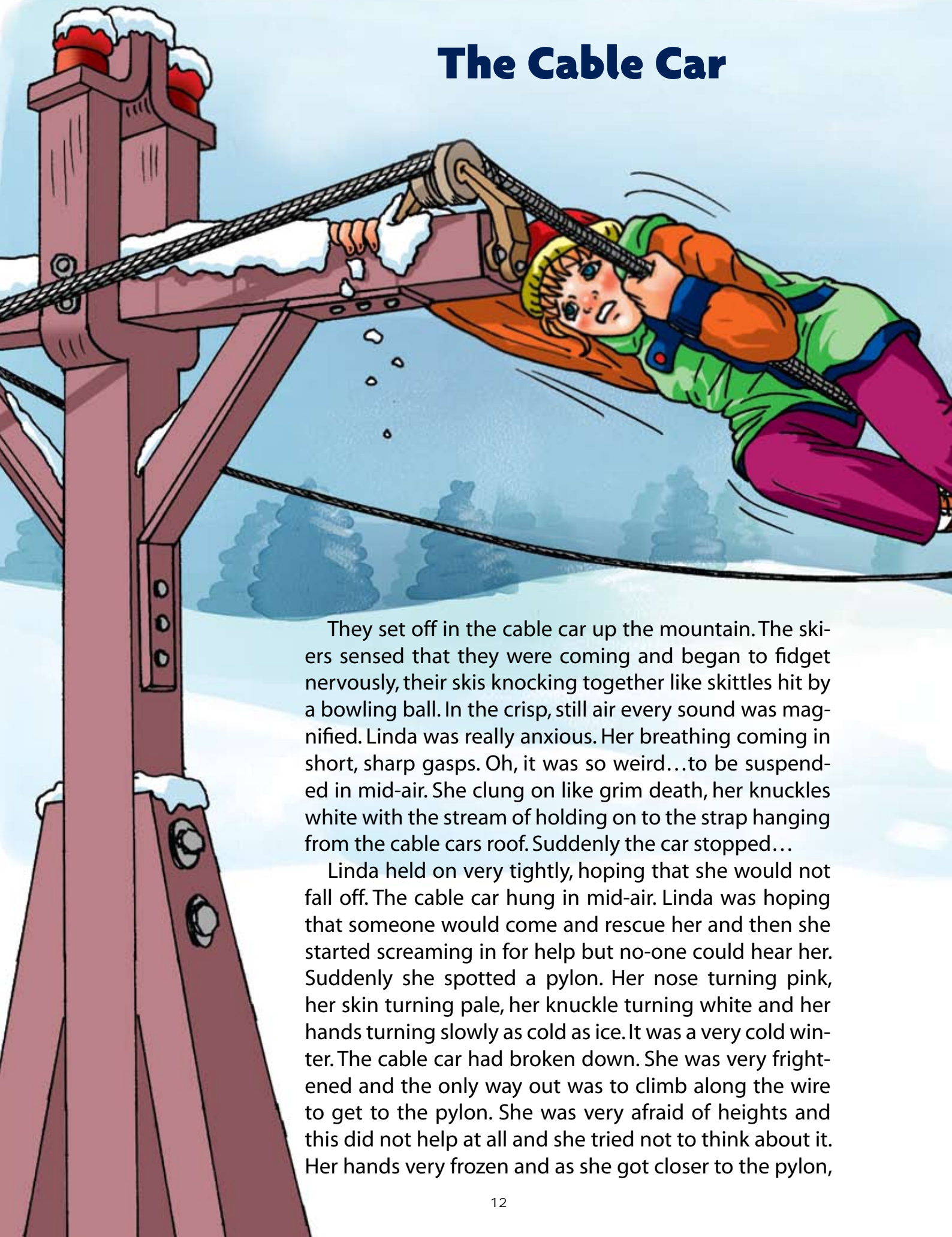

Najmaddin Bir

she reached out her hands and grabbed onto the pylon. And suddenly her hands slipped on the ice and she fell screaming. Luckily she managed to grab onto the pylon again and she sighed with relief. Suddenly the door of the cable car flew open and she could not believe that it was the big bullies from her school. They had convinced her earlier to climb onto the cable car. She began to climb down onto the ground. When she got down onto the ground she ran straight to her parents. She spotted the bullies and started laughing and thought that the bullies were going to be in the cable car for a long time.

The Cable Car

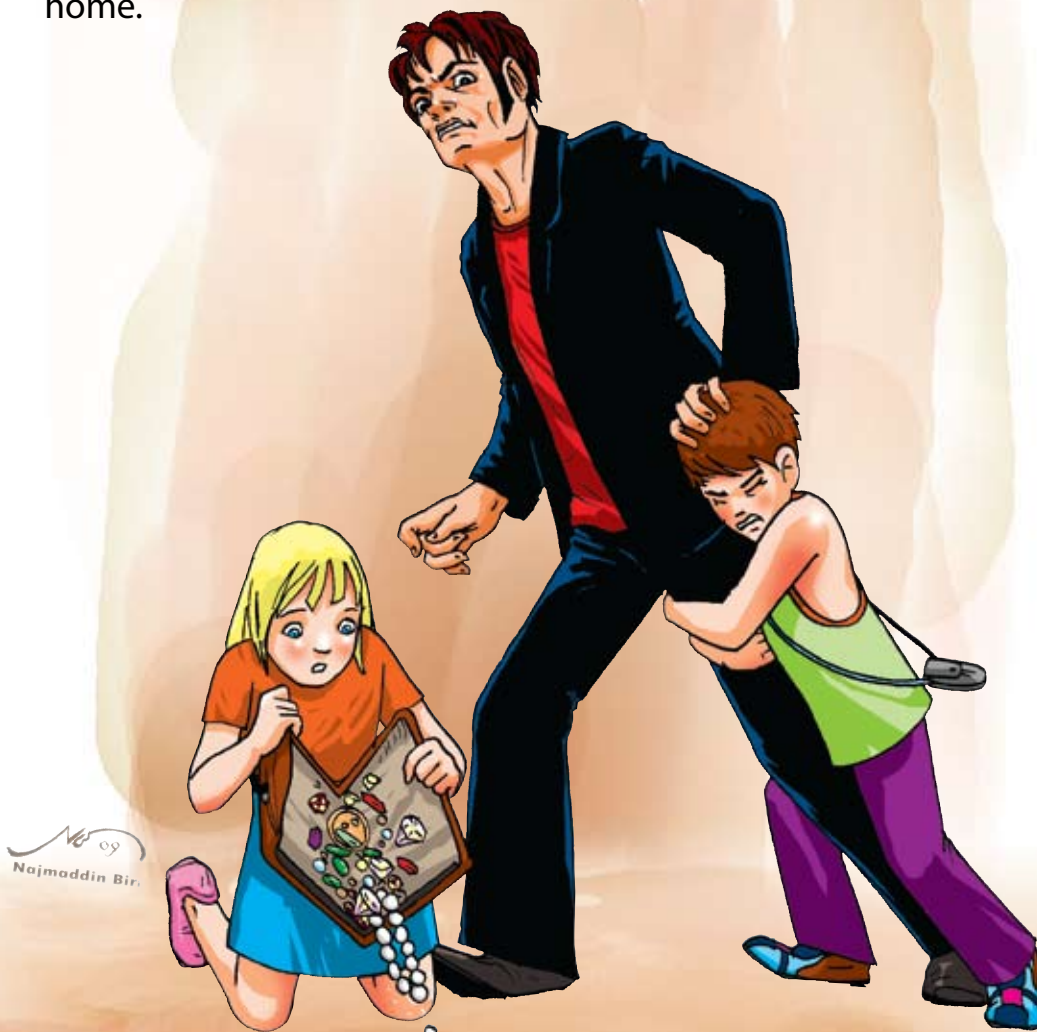

They set off in the cable car up the mountain. The skiers sensed that they were coming and began to fidget nervously, their skis knocking together like skittles hit by a bowling ball. In the crisp, still air every sound was magnified. Linda was really anxious. Her breathing coming in short, sharp gasps. Oh, it was so weird...to be suspended in mid-air. She clung on like grim death, her knuckles white with the stream of holding on to the strap hanging from the cable cars roof. Suddenly the car stopped...

Linda held on very tightly, hoping that she would not fall off. The cable car hung in mid-air. Linda was hoping that someone would come and rescue her and then she started screaming in for help but no-one could hear her. Suddenly she spotted a pylon. Her nose turning pink, her skin turning pale, her knuckle turning white and her hands turning slowly as cold as ice. It was a very cold winter. The cable car had broken down. She was very frightened and the only way out was to climb along the wire to get to the pylon. She was very afraid of heights and this did not help at all and she tried not to think about it. Her hands very frozen and as she got closer to the pylon,

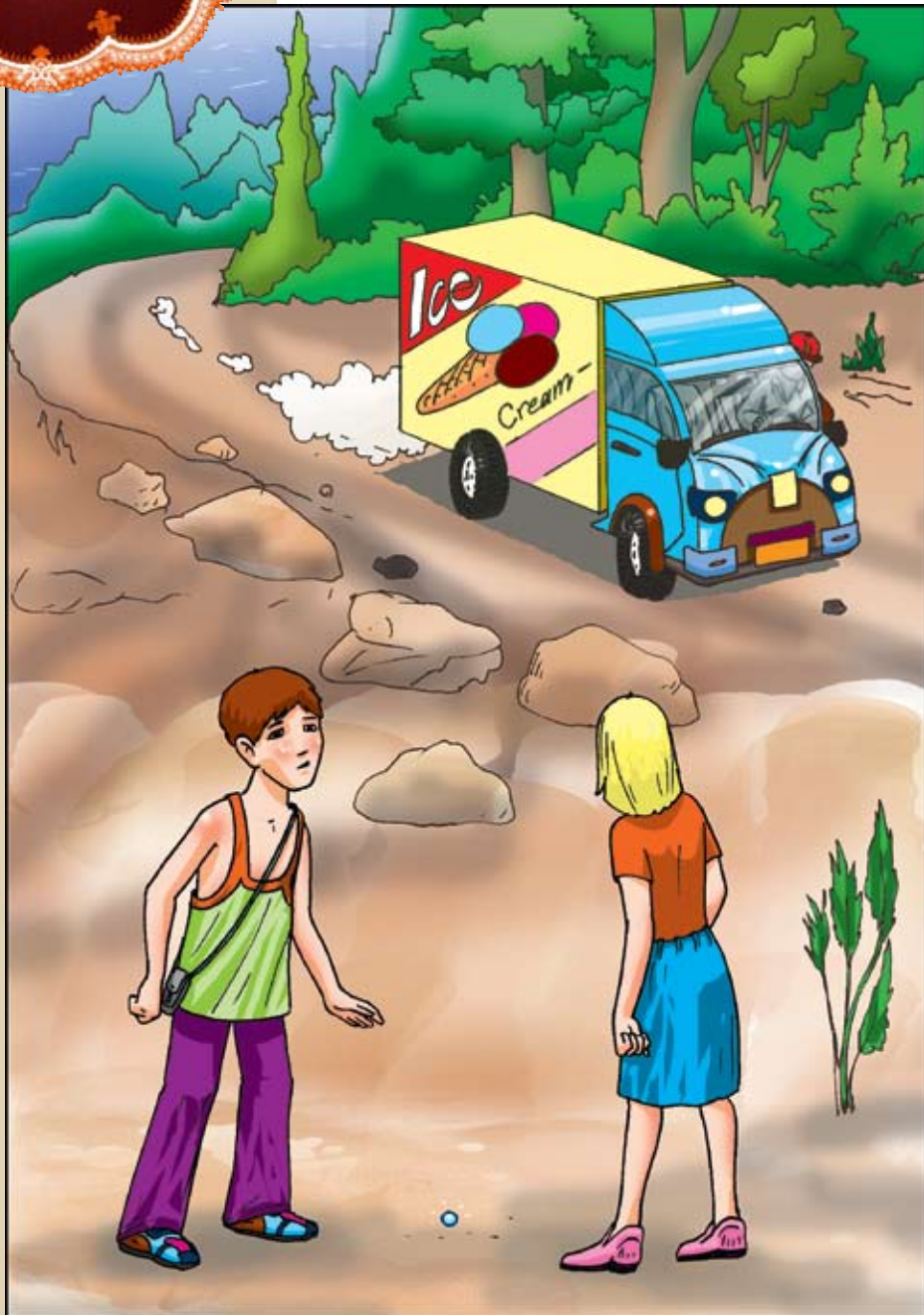
she called and thirteen-year old Sam ran straight to her. Sam said "It looks like a...Sapphire!" Unexpectedly, the ice-cream van came round the corner. "Come on Julie" said Sam. Julie found it strange that an ice-cream could come into a secluded beach. The man in the ice-cream van had a suspicious look on his face. Nevertheless, Julie took out her purse from her pocket when suddenly they heard the sound of evil laughter behind them. They turned and saw a man dressed in black placing the shiny blue sapphire in rusty brown bag. "Run after him" screamed Sam and they both ran after the strange man. Finally they caught up with the man and Sam captured him. Julie took the brown bag and took out the blue sapphire and she also found a red ruby, a crystal and much more jewels. "They're Jewel thieves. Both of them" screamed Julie pointing at the strange man being held down by Sam and the man in the ice-cream van. Julie called the police from her mobile phone. Both men were arrested and the jewels were returned to their home at the National Museum.

Sam looked at Julie and said with a smile on his face "We should be detectives and solve crimes." And both Sam and Julie burst into laughter as they headed home.

The Lost Sapphire

Sam and Julie clambered over the cliffs. The wind in their hair and their faces turned pink with excitement. They were enjoying their summer holidays on a small remote island, and they just couldn't wait to get to the little secluded beach below. Just then twelve-year old Julie stopped dead in her tracks. Something was glinting in the sand. She bent down to take a closer look. "Sam"

her calling after me. Her voice made the hairs in the back of my neck stand up. She was yelling at me to never enter her premises and I thought to myself that I would not go near her house as from then on I believed that it was, in fact, haunted.

The Twit's House

The jaggy nettles stung my ankles as I walked up the neglected, crumbling path. I knelt down to peer through the rusted, dull, brass keyhole as there were no windows. Inside the house I saw a dusty, old, empty wardrobe with dirty cobwebs inside. I looked up and saw a broken light on the ceiling. The bulb had smashed and was surrounded by cobwebs. I kept looking through the keyhole and I noticed that an old vas had smashed into pieces and bits of glass were scattered all over the dusty floor. There stood, at the side of the room, a dusty table. On it was a dirty table cloth and an old vas. In the vas were the crumbling remains of what used to be brightly coloured flowers. All of a sudden my heart began to thunder as I heard the raised voices of Mr. and Mrs. Twit.

I heard the crackling of the fire and the sounds of a running tap. I could hear the grating sounds of rats scraping and scattering in the corner of the room. Then the fire had burnt out and I could clearly smell the fresh smoke and I could also smell a raw chicken lying on the dusty table. I could also smell the dust on the old and rotting furniture. I could hear footsteps, smashes and crashes. Just then Mrs. Twit came into the room. Her pale face and her long and pointed nose made her look frightening and she smelt of rotting cabbages. An old man with a walking stick entered the room. He was frail yet he also looked frightening. It was now getting very dark outside and Mrs. Twit saw me spying on them. She hurriedly came to open the door but it was too late as I was already running towards the old and creaking gate. Then I heard

“What do you mean? What Gods?” said Rosie rather frightened.

And suddenly the volcano in front of them erupted and red hot lava came sliding down the mountain. Rosie’s mouth fell open as she stared, in shock, at the volcano. She could hear someone calling her name in the distance but she was too shocked to move. She turned and saw Spartacus running at top speed and out of sight.

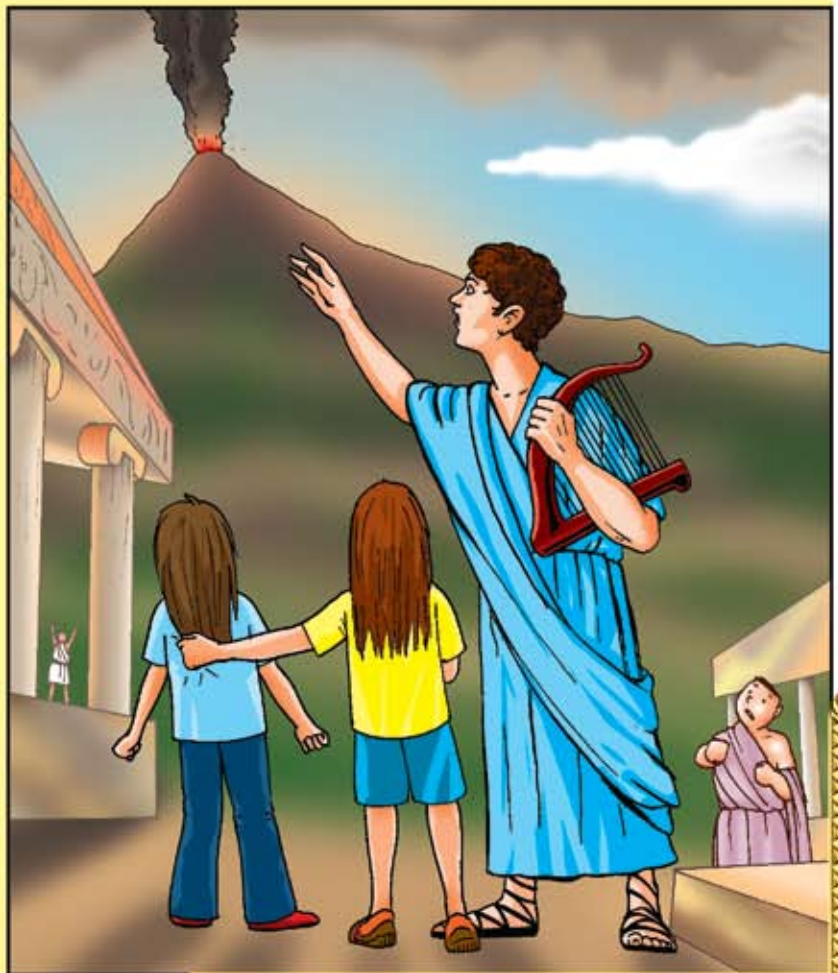
“ROSIE!” shouted Daisy. Rosie turned to where Daisy was standing and she, too, saw the bright light. They did not have to say anything as they knew instantly what it was. They looked at each other and they both ran towards the bright light. Suddenly they were lifted off their feet. They were surrounded by bright lights as they started to fall into the unknown. Falling...falling...

Rosie opened her eyes and she found herself in her attic with Daisy. She looked at Daisy and saw the expression on her face and she knew instantly that it was not a dream. They could not believe what had just happened. The light in the box was giving a faint, yet shimmering and hypnotising, glow. They quickly shut the box and locked it. Rosie placed the key in her pocket and said “Let’s keep this between us. Let’s keep it a secret, ok?”

Daisy nodded and stared at the box as if frightened of it. They decided that they would hide it in Rosie’s room. Daisy helped Rosie carry the box to her room and they placed it under her bed. They then returned to the attic to pick up some boxes of old games, films and CDs. “Girls” shouted Rosie’s dad. “Coming” replied Rosie. “What took you so

long?” asked Rosie’s dad as they entered the garden carrying the boxes. “Nothing. It’s

not like we went to Pompeii!” said Rosie. The girls both started to laugh as Rosie’s dad shook his head and began to empty the boxes onto the table. Once they had stopped laughing, Rosie looked at Daisy and they smiled at each other and were both thinking of the mysterious box lying under Rosie’s bed. They knew that it had opened up a whole new world for them to discover. This was just the beginning of their many adventures.

stood up quickly from the ground to look at each other. They felt very dizzy from all the spinning "Are you alright?" asked Daisy, looking frightened. "I'm fine, you?" Rosie. "I'm fine, too. Where are we?" said Daisy, looking at the surroundings for the first time. They both looked around. There were cartwheels trundling on cobblestones, markets selling fruits and vegetables. And mostly there were people wearing tunics, stolas and togas of various colours, they turned around, suddenly Daisy spotted a mountain which was not too far away. On the mountain she noticed, to her horror, what seemed to be a volcano.

"Rosie look over there" shouted Daisy pointing to mount Vesuvius, "Pompeii" Rosie said "we're in Pompeii"

She was speechless, her mouth dropped open but no words came out,

she looked like she was about to faint, Rosie knew they were in Pompeii because she learned about it at school. Rosie fell to her knees at the shock of finding out that she is in Pompeii. Just then a young boy carrying a lyre stopped and helped her to her feet; she got up and looked at the boy who was wearing a blue tunic. He had brown eyes and dark brown hair. The kind faced boy introduced himself. "I'm Spartacus and I'm the son of the greatest and most well-known blacksmith."

"I'm Rosie and this is Daisy" said Rosie pointing at Daisy.

"Where are you from and why are you dressed like that?" asked Spartacus looking suspiciously at the girls. Rosie and Daisy looked down at themselves. Rosie was wearing light blue denim shorts and a yellow T-shirt, whilst Daisy was wearing dark blue denim trousers with a light blue T-shirt.

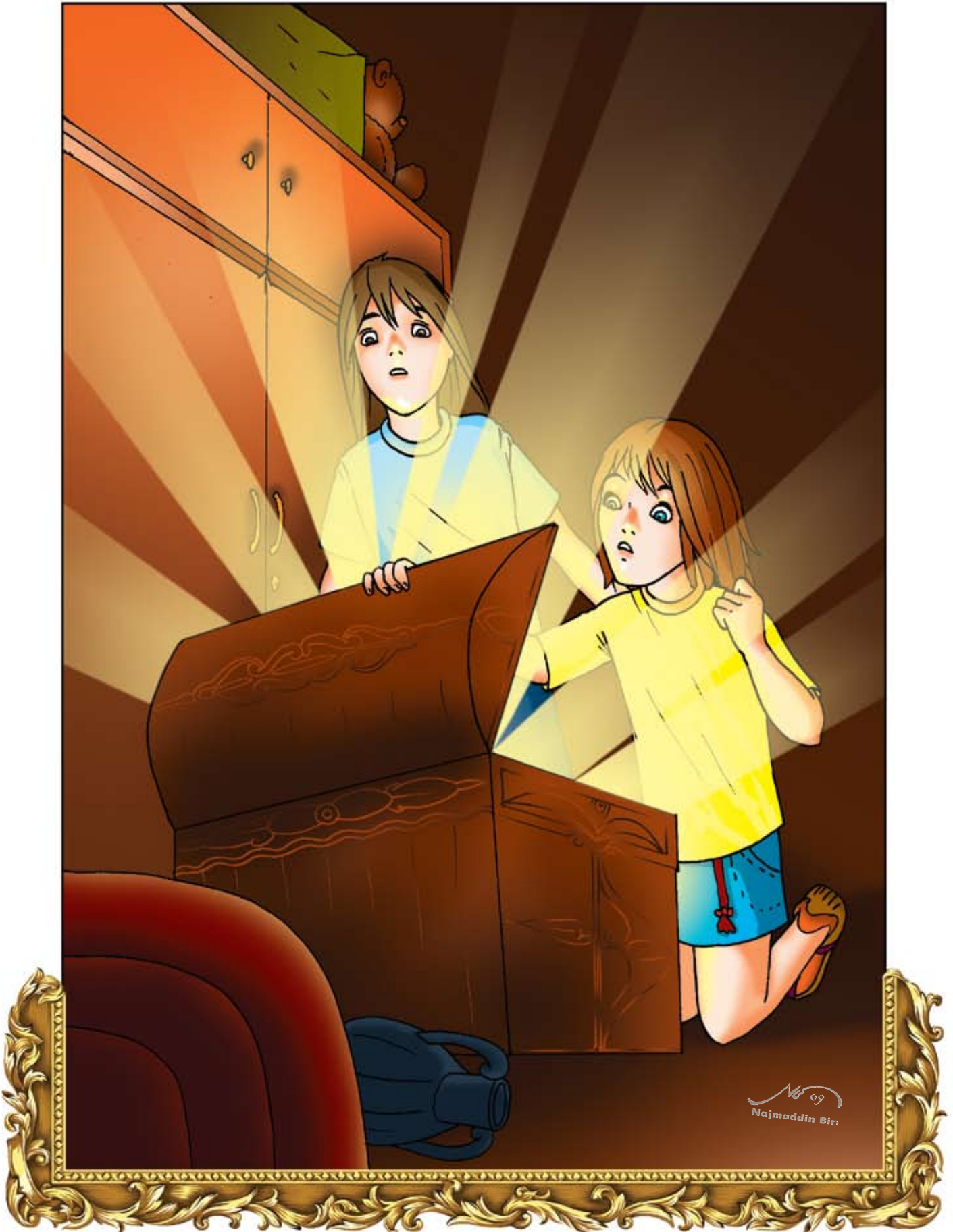
"What's wrong with our clothes?" asked Daisy defensively placing the hands on her hips.

"The people of Pompeii are not going to take too kindly the fact that you girl have stepped into their city looking like aliens" said Spartacus with an angry tone.

"We look like aliens? Why don't you take a look in the mirror!" shouted Daisy.

"How dare you...." began Spartacus but he was stopped as everything started to turn black. They looked up and saw that dark cloud began to fill up the skies. All around them people were packing up the markets and stalls, grabbing the children's hand and they were running indoors.

"The Gods are angry" said Spartacus still looking up into the sky.

A Trip to Pompeii

Rosie took the last of her old books off of her bookshelf. It was a sunny day and Rosie was helping her dad with the jumble sale that they were putting on in their garden. Rosie is a ten year old girl, she has green-blue eyes, long brown hair, and she lives in a grand white house in the countryside near a big loch with her parents.

"Okay," said Rosie's best friend Daisy, "Here's some of your old toys," and she handed the box to Rosie. Inside the box were a few Barbie dolls, a rag doll, stuffed toys, and a doll's house.

"Hey, do you remember when I got this?," said Rosie holding up the rag doll. It had blue eyes, blonde hair, and it was wearing a red dress.

"Let's take them out to the garden," said Daisy.

In the garden there was a little blue table under the shade of a beautiful apple tree. After they put the boxes on the table, they went upstairs to the attic. The stairs creaked as they made their way up the steps. They opened the attic door and started putting old costumes into boxes. Rosie's dad was already sorting out some paintings and frames.

"Dad, we're running out of boxes" said Rosie.

"Okay, then I'll go get some next door from Mr and Mrs Phillips" he replied.

BANG! The door flew shut. Rosie could still hear her dad's footsteps as he was walking down the creaky stairs. Just then Rosie spotted a bright yellow light behind some board games and an old and torn sofa. "Come and help me Daisy" said Rosie, pulling back the old sofa.

They found a big box. It was brown and it had pretty golden latches, but it felt very rough. On the box there was a dusty gold key. Rosie reached for the key but Daisy stopped her.

"Don't!" Cried Daisy "who knows what might be in there"

"We've got to find out!" cried Rosie eagerly.

She picked up the key, which was surprisingly heavy, and placed it into the keyhole.

Rosie turned the key with a click, she struggled to open the heavy wooden lid, "wow this is heavy!" cried Rosie. Finally she managed to open the lid but it turned out that there was nothing inside the Box.

Rosie looked at Daisy with her eyebrows raised, "See, what harm did that do? I told you..." But before she could finish her sentence, there was a bright yellow light, brighter than before. "Argh!" cried the girls. And before they could do anything else, they were being sucked into the box like a vacuum cleaner. They were falling and falling into the box. All around them they could see nothing but bright lights. And a split second later the spinning and the lights stopped and they fell onto a dusty, and surprisingly warm, ground. They

About The Author

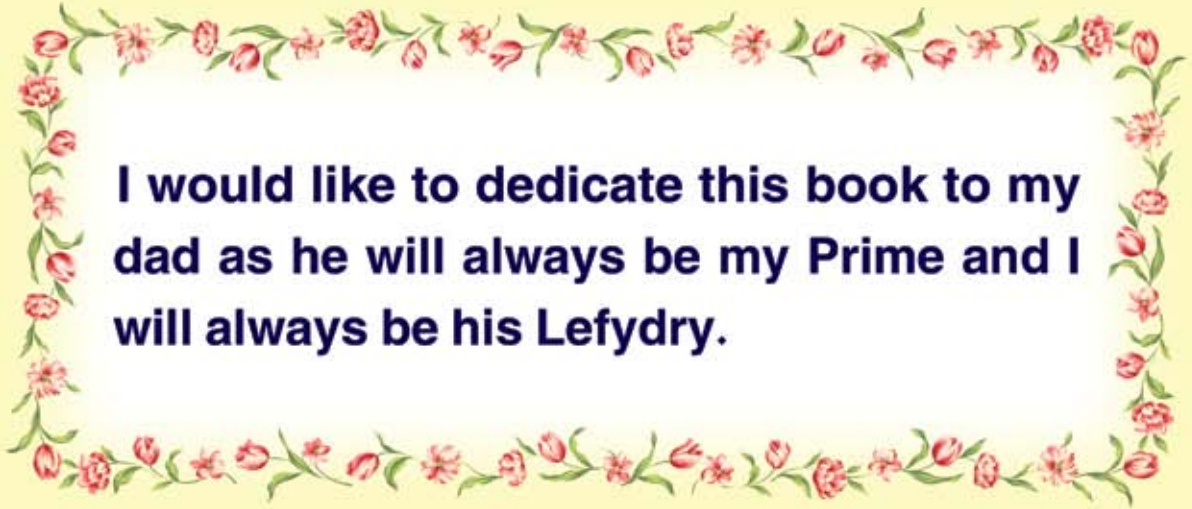
My name is Ahwa.B.Ahmed and I am ten years old. I was born on 6th July 1998 in Kurdistan. My favourite thing in the whole wide world is books. I love to read books and write books and that is why when I grow up I want to be a successful author just like my dad. Some of my favourite things are DoctorWho, mystery books, the colour purple and also kebabs. I like to read, write stories, dance and go on the computer. I started writing stories at the age of 6, my first story was about animals having to run away from a big fire. My favourite books are 'The Mystery of the Strange Messages' by Enid Blyton, 'Nightmare Academy' by Dean Lorey, 'Candyfloss' by Jacqueline Wilson and 'House of Ghosts' by Ann Turnbull.

I would like to take this opportunity to thank my dad for publishing my book. I would also like to say a big thank you to my big sister Nooa who has helped me tremendously with this book.

Contents

1	A Trip to Pompeii	4
2	The Twit's House	8
3	The Lost Sapphire	10
4	The Cable Car	12
5	There is a Lion in my Bedroom	14
6	What the Wolf Saw	16
7	The Elf Woods	18
8	The Spider	20

I would like to dedicate this book to my dad as he will always be my Prime and I will always be his Lefydry.

**What The Wolf Saw
And Other Short Stories**

By: Ahwa A. Habeeb

Illustrations by: Najmadin Biri

First Edition, 2009

Printed by: Aras Publishers

**Aras Publishers, Gulan Street, Erbil
Kurdistan Region, Iraq**

What The Wolf Saw

And Other Short Stories

By
Ahwa A. Habeeb

Illustrations by:
Najmadin Biri

